

тата Божия заповѣдь, а Стефчо непрестанно мислѣше за първата.

Всѣки четвъртъкъ и всѣка недѣля въ бащината му кжща ядѣха въ края на обѣда компотъ отъ ягоди и сушено грозде.

Първата недѣля, следъ разговора си съ учителя, Стефчо не вкуси отъ компота. Родителитѣ му се чудѣха какъ е престаналъ да обича най-любимото си ядене. Но на втората недѣля той нѣмаше вече сили да надвие себе си и изяде три пълни чинийки. Следъ като мина обѣда, по едно време Стефчо, както бѣше облѣченъ вече въ новъ костюмъ и съ бѣла якичка, току дотича отъ съседната стая при майка си, която бѣше задрѣмала на кушетката, падна

въ прегръдкитѣ ѝ и се разплака.

Уплашената майка дълго го питаше какво е станало, но Стефчо само плачеше и не можеше да продума думица. Най-после, задавянъ отъ сълзи, той каза на майка си, че има вече други богове. „Азъ имамъ идолъ... компотъ отъ ягоди“ — обясняваше добродушниятъ ученикъ. И чакъ когато майка му го заведе при учителя, тъй като сама неможѣ да го разубеди въ погрѣшнитѣ мисли, Стефчо се успокои и престана да плаче. Учителътъ като взе на колѣне своя ученикъ, тихо и умно му обясни, че ягодитѣ не сж никакви идоли, а само хубави творения на нашия Богъ.

Превелъ: М. Ковачевъ

СВЕТА ГОРА

Долу, на южната частъ на Балканския полуостровъ, прозрачитѣ води на Бѣло моремиятъ брѣговетѣ на единъ малкъ полусостровъ, нареченъ Атонъ. Тоя гористъ полуостровъ се нарича още Света Гора, защото по него се бѣлѣятъ, като съзвездие, множество православни манастири. Той е цѣлъ обсипанъ съ манастири. Пжтни-

ци отъ много страни ходятъ на поклонение въ това свето мѣсто. Ходятъ и отъ нашата родина България. Единъ отъ нашитѣ най-добри детски поети, Йорданъ Стубелъ, е билъ въ Света Гора. Тукъ даваме неговитѣ спомени, впечатления и мисли, навѣяни му при това посещение:

— „Късно вечеръта, параходътъ спрѣ на Дафна, така се нарича